

ผีมาขบอง

เรื่อง ยุทธการ ตันชัย
ภาพประกอบ วิเชียร บันคำ

วรรณกรรมเยาวชนพื้นบ้าน ภาคเหนือ

ผีผ้าขี้ดอง

อุทยานการเรียนรู้

เรื่อง ยุทธการ ชันชัย

ภาพ วิเชียร ปั่นคำ

ผีเสื้อน้อย

เลขมาตรฐานสากลประจำหนังสือ 978-974-287-744-6

ผู้เชี่ยวชาญที่ปรึกษาคณะกรรมการ

รศ.ทรงศักดิ์ ปรางค์วัฒนากุล นายเจริญ มาลาโรจน์

คณะกรรมการอำนวยการ

นางทัศนัย วงศ์พิเศษกุล นางสาวเฉียดฉัตรโคม ปรีพจน์พจนพิสุทธิ์
นายวิวัฒน์ชัย วินิจจะกุล นางสาวนันทนา เจริญภักดี

คณะกรรมการดำเนินงาน

รศ.สุกัญญา สุขฉายา ผศ.ดร.ชลภัสส์ วงษ์ประเสริฐ
นายเรืองศักดิ์ ปิ่นประทีป นายณัฐพร ศรีมุกด์

เรื่อง	ยุทธการ ชันชัย
ภาพ	วิเชียร ปันคำ
พิสูจน์อักษร	นันทรัตนต์ จิตประภัสสร, อาริณะ วีระวัฒน์
พิมพ์ครั้งที่ 1	พฤศจิกายน 2551
จำนวนพิมพ์	3,000 เล่ม
ราคา	95 บาท

เจ้าของโครงการและดำเนินการจัดพิมพ์

สำนักงานอุทยานการเรียนรู้
สำนักงานบริหารและพัฒนาองค์ความรู้ (องค์การมหาชน)
สังกัดสำนักนายกรัฐมนตรี

ส่วนบริการ อาคารเซ็นทรัลเวิลด์ ชั้น 8 Dazzle Zone

โทรศัพท์ 0-2257-4300 โทรสาร ต่อ 125

ส่วนสำนักงาน 999/9 อาคารสำนักงานเซ็นทรัลเวิลด์ ชั้น 17

ถนนพระราม 1 โทรศัพท์ 0-2264-5963-65 โทรสาร 0-2264-5966

www.tkpark.or.th

ดำเนินการจัดทำต้นฉบับ

มูลนิธิหนังสือเพื่อเด็ก โทรศัพท์ 0-2805-0202 โทรสาร 0-2805-1308

www.thaibby.in.th

ออกแบบรูปเล่ม จัดพิมพ์ และจัดจำหน่าย

บริษัท แพลน ฟอว์ คிடส์ จำกัด โทรศัพท์ 0-2575-2828

โทรสาร 0-2575-2558

www.planforkids.com

เหมาะสำหรับเด็กอายุ 9 ปีขึ้นไป

คำนำ

ในการจัดตั้งอุทยานการเรียนรู้ภูมิภาคต้นแบบแต่ละภาคนี้ สำนักงานอุทยานการเรียนรู้ (TK park) ได้มีการเตรียมการคู่ขนานกันไปทั้งด้านกายภาพและเนื้อหาสาระ กล่าวคือในระหว่างที่องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นกำลังปรับปรุงหรือก่อสร้างอาคารสถานที่สำหรับห้องสมุดมีชีวิตในรูปแบบอุทยานการเรียนรู้ สำนักงานอุทยานการเรียนรู้ก็ประชุมหารือกับบุคลากรในท้องถิ่นและร่วมกันคัดเลือกหนังสือ ดนตรี และกิจกรรมต่างๆ ไปพร้อมกัน เพื่อเตรียมการด้านหนังสือและสื่อต่างๆ ซึ่งถือเสมือนเป็นจิตวิญญาณของห้องสมุด

โครงการนิทานพื้นบ้านเป็นส่วนหนึ่งของการเตรียมการทางด้านเนื้อหาสาระ ด้วยเล็งเห็นว่าเรื่องเล่าในแต่ละชุมชนมีทั้งสาระ ความสนุกสนาน และจินตนาการ สืบทอดกันมาจากภูมิปัญญาท้องถิ่นอันล้ำลึก มีความหมายต่อการเชื่อมโยงวิถีชีวิต วัฒนธรรม และการดำรงอยู่ร่วมกันระหว่างมนุษย์กับมนุษย์ และมนุษย์กับธรรมชาติ แม้จะเป็นเรื่องเล่าเฉพาะกลุ่มชนในพื้นที่ แต่สาระที่แฝงอยู่ในเนื้อหาเรื่องราวของนิทานนั้นคือคติสอนใจ ซึ่งเป็นความรู้สากลที่สามารถนำไปประยุกต์ใช้ได้ทุกหนแห่ง

สำนักงานอุทยานการเรียนรู้ จึงมอบให้มูลนิธิหนังสือเพื่อเด็กเป็นผู้ดำเนินการประสานงานกับปราชญ์ชาวบ้าน นักวิชาการและผู้ทรงคุณวุฒิ ร่วมกันคัดเลือกนิทานเรื่องเล่าพื้นบ้านที่มีคุณค่า มีอิทธิพลต่อความคิดและจินตนาการของเยาวชนในทางสร้างสรรค์ นำมาเรียบเรียงและจัดทำภาพวาดประกอบขึ้นใหม่ เพื่อจัดพิมพ์เป็นหนังสือที่มุ่งเสริมสร้างจินตนาการให้อ่านง่ายและเพลิดเพลิน โดยหวังว่าจะเป็นสื่อจูงใจให้เด็กและเยาวชนทั่วไปสนใจและรักการอ่านมากยิ่งขึ้น ทั้งยังสามารถนำไปประกอบการเล่านิทานในครอบครัว โรงเรียนและแหล่งเรียนรู้ต่างๆ เป็นการสืบทอดภูมิปัญญาท้องถิ่นให้คงอยู่สืบไป

หวังเป็นอย่างยิ่งว่า นอกเหนือจากบทบาทในฐานะผู้จุดประกายแนวคิดห้องสมุดมีชีวิตในประเทศไทย ให้เป็นพื้นที่แสวงหาความรู้ในบรรยากาศการเรียนรู้อย่างสร้างสรรค์และทันสมัยแล้ว สำนักงานอุทยานการเรียนรู้ยังจะได้ทำหน้าที่ปลูกฝังและส่งเสริมนิสัยรักการอ่านแก่เด็กและเยาวชน บนพื้นฐานของความเคารพและภาคภูมิใจในภูมิปัญญาของแต่ละท้องถิ่น เสริมสร้างการยอมรับความแตกต่างหลากหลายและใช้สติปัญญาแก้ไขปัญหานั้นจะนำไปสู่สังคมสันติสุขอันเป็นที่สุด

สำนักงานอุทยานการเรียนรู้

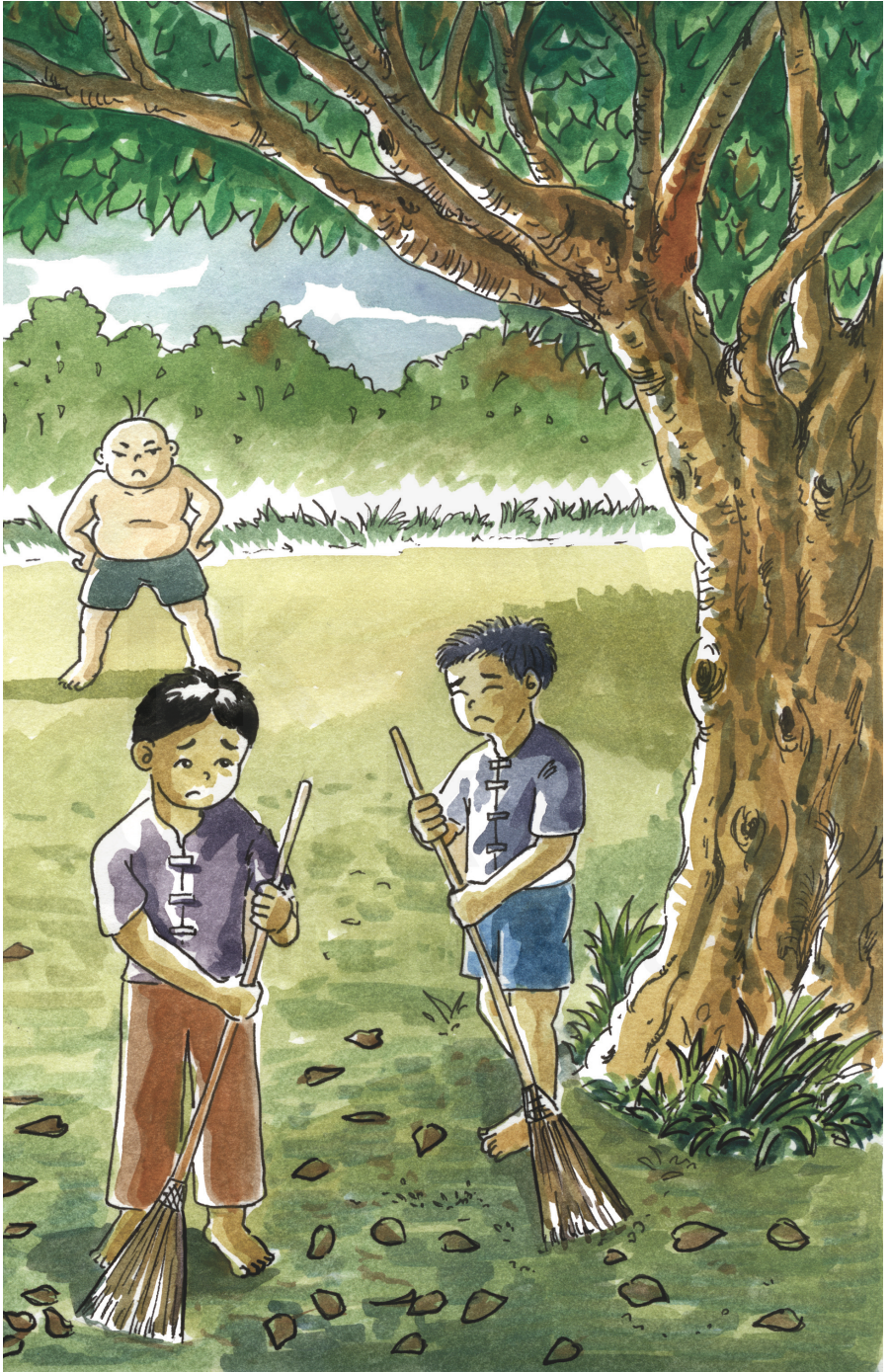

ជំងឺប្លែក

ผีมือขง

นานมาแล้ว ยังมีหมู่บ้านเล็กๆ แห่งหนึ่งทางภาคเหนือของประเทศไทยอยู่ห่างไกลจากเมืองใหญ่มาก เป็นหมู่บ้านที่เรียบง่ายตามแบบวิถีชีวิตของคนล้านนา มีผู้คนอาศัยอยู่ไม่มากมายเท่าไรนัก แต่ต่อมากลับเกิดเหตุการณ์ร้ายแรง จนกลายเป็นเรื่องราวที่เล่าขานกันสืบต่อมาจนถึงทุกวันนี้

เรื่องมีอยู่ว่า

ที่หมู่บ้านแห่งนี้ มีชายหนุ่มสองคนอายุเท่ากัน บ้านใกล้กัน เป็นเพื่อนสนิทที่รักใคร่กันมาตั้งแต่เด็ก ชื่อว่าจันท์กับพุด

ทั้งสองเป็นเด็กใฝ่ดี ขยันหมั่นเพียร และตั้งใจศึกษาเล่าเรียน จึงเป็นที่ชื่นชอบของครูบาอาจารย์และคนทั้งหมู่บ้าน

แต่พ่อแม่ของทั้งสองมีฐานะยากจน ไม่สามารถส่งลูกชายไปเรียนหนังสือต่อที่อำเภอ จึงพาเด็กทั้งสองไปฝึกฝ้งกับตุ้หลวงในหมู่บ้านเพื่อบวชเรียน จะได้มีวิชาความรู้ติดตัว

เมื่อจันทร์กับพุทธไปเป็นชะโยมอยู่ที่วัด ก็คอยติดตามรับใช้ ตู๋หลวงทุกอย่างโดยไม่ปริปากบ่น ถึงเวลาเรียนหนังสือก็ตั้งใจเรียน จนเป็นที่รักและเอ็นดูของตู๋หลวง ตรงข้ามกับเสาร์ชะโยมรุ่นพี่ ที่เป็นเด็กเกเร ชอบสร้างอิทธิพลในหมู่ชะโยมด้วยกันจนไม่มีใครกล้าหือ เพราะเสาร์ตัวใหญ่แข็งแรง

ดังนั้นเมื่อเด็กใหม่อย่างจันทร์และพุทธได้รับความรักและความเมตตาจากตู๋หลวงมากกว่า เสาร์จึงอิจฉา หาทางกลั่นแกล้งต่างๆ นานา เช่น ไขให้ปัดกวาดเช็ดถูวิหาร กุฏิ และล้างห้องน้ำ ทั่วๆ ที่เป็นงานของชะโยมทุกคนที่จะช่วยกันทำ

แต่ทั้งสองก็ไม่เคยบ่นหรือฟ้องตุ๋นหลวงเลย ได้เพียงเก็บความเจ็บใจไว้เงียบๆ มาโดยตลอด

ต่อมาเมื่อเสาร์อายุครบบวชเป็นสามเณร จันทร์กับพุทธแอบดีใจ เพราะคิดว่าเมื่อเสาร์บวชแล้ว ฝ่าเหลียงจะช่วยขัดเกลาจิตใจให้เป็นคนดีไม่แก้งผู้อื่น

แต่ว่าทั้งสองคิดผิด

เพราะเมื่อบวชเป็นเณรแล้ว เณรเสาร์ก็ยิ่งถืออำนาจลั่นแก้ง จันทร์กับพุทธมากยิ่งขึ้น ยิ่งตุ๋นหลวงรักและเมตตาทั้งสองมากเท่าใด เณรเสาร์ก็ยิ่งอิจฉาดาร้อนและหาทางลั่นแก้งมากขึ้นเท่านั้น

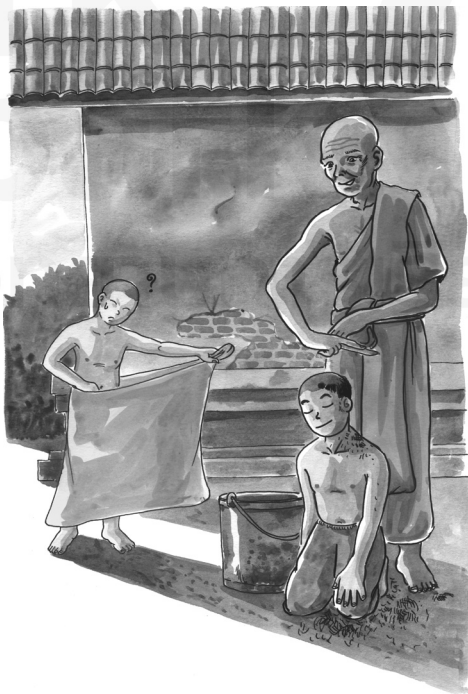
เรื่องราวที่เณรเสาร์กลั่นแก้งเด็กทั้งสองนั้น ตุ๋นหลวงทราบดี แต่ท่านก็ไม่รู้ว่าจะทำอย่างไร เพราะเคยสั่งสอนห้ามปรามแล้ว เณรเสาร์ซึ่งเป็นคนดีก็ไม่เคยเข็ดหลาบหรือเชื่อฟัง หากท่านจะทำโทษ เณรเสาร์ก็จะยิ่งไปหาเรื่องทำร้ายเด็กทั้งสองลับหลังท่าน ดังนั้นตุ๋นหลวงจึงต้องเอาหูไปนาเอาตาไปไร่เสียบ้าง โดยคิดว่า

อีกไม่นาน เณรเสารก็คงสึกออกไป

ตุ้หลวงพ่อก็ในความสงบเสงี่ยมเจียมตัว ความอดทน และความตั้งใจใฝ่รู้ใฝ่เรียนของจันท์และพุฒยิ่งนัก เมื่อถึงเวลาสมควร ท่านจึงรับเป็นเจ้าภาพจัดงานบวชเณรให้เด็กทั้งสอง

วันเวลาผ่านไป เกิดความสงบสุขขึ้นมาระยะหนึ่ง เพราะแม้เณรเสารจะยังไม่สึก แต่ก็ลดความเกรี้ยวกราดลง ตุ้หลวงพ่อก็มาก คิดว่าเณรเสารโตเป็นผู้ใหญ่แล้ว คงไม่เกรงเหมือนแต่ก่อน ท่านจึงเป็นเจ้าภาพจัดงานอุปสมบทเณรเสารเป็นพระ และอุปสมบทให้เณรจันท์และเณรพุฒเมื่ออายุครบเกณฑ์ในอีก

สองปีต่อมา

แม้พระเสวาร์จะลดความเกเรลงจากเมื่อวัยเด็ก แต่ยังคงเกียจคร้านและด้านดี้อยู่เช่นเคย ส่วนพระจันทร์กับพระพุทก็คอยหลีกเลี้ยงพระเสวาร์อยู่เสมอ เพราะไม่แน่ใจว่าวันหนึ่งวันใด พระเสวาร์อาจรังแกข่มเหงตนอีกก็ได้

เวลาผ่านไป ตู๋หลงอายุมากแล้ว ท่านเกรงว่าวันหนึ่งวันใด หากท่านมรณภาพลง จะไม่มีผู้สืบทอดวิชาความรู้ชั้นสุดยอดของท่าน จึงเรียกพระจันทร์กับพระพุทเข้าไปในพระอุโบสถ ท่านสั่งให้ปิดประตูทุกบานให้สนิท แล้วบอกว่า “ตู๋หลงจะถ่ายทอดวิชาสุดยอดนี้ให้สู สู่ไปหาขันตั้งมา”

ทั้งสองจึงรีบจัดหาขันตั้งมาไหว้ครู

ตู๋หลงรับขันตั้งแล้วก็ให้พระหนุ่มทั้งสองตั้งสังฆะสาบานต่อหน้าพระพุทธรูปว่า จะไม่เอาวิชาความรู้ไปใช้ในทางที่ไม่ดี จะใช้แต่ในทางที่ดีเท่านั้น ทั้งสองรับคำ

ตู๋หลงย้ำอีกครั้งว่า

“ตู๋หลงจะหือสูทั้งสองตัดสินใจอีกครั้ง ฟังหือดี วิชานี้รุนแรงนัก หากนำไปใช้ในทางชั่วร้าย ผลร้ายจะสะท้อนกลับมาทำร้ายตัวเอง สูทั้งสองยังจะเรียนหรือไม่”

ทั้งสองตัดสินใจว่าจะเรียน

ตุ้หลวงให้ทั้งสองเลือกว่าจะเรียนอะไร

พระจันทร์เลือกเรียนวิชา บัด แหก แก่

ส่วนพระพุทธเลือกเรียนวิชาปลุกผี ปลุกพราย

ทั้งสามคิดว่าเป็นความลับ ไม่มีใครรู้ใครเห็น แต่บังเอิญพระเสาร์แอบเห็นทั้งสามเข้าไปในโบสถ์แล้วปิดประตูหน้าต่างมิดชิดเกิดสงสัย จึงไปแอบมองและแอบฟัง เมื่อทราบว่าตุ้หลวงจะถ่ายทอดวิชาสุดยอดให้แก่พระหนุ่มรุ่นน้องทั้งสองก็ทวีความโกรธแค้นและริษยาอาฆาตมากยิ่งขึ้น

พระเสาร์คิดว่า ต่อไปตุ้หลวงอาจมอบตำแหน่งเจ้าอาวาสให้แก่คนใดคนหนึ่ง ส่วนตนคงไม่ได้ดิบได้ดีอะไร หากไม่กำจัดพระจันทร์

กับพระพุทฺธ ตนคงไม่ได้เป็นตุ้หลวงหรือเจ้าอาวาสแน่นอน

เมื่อเวลาผ่านไป ตุ้หลวงแก่ชราลงไปมาก พระจันทร์กับพระพุทฺธก้าวหน้าในวิชาที่ร่ำเรียน ส่วนพระเสาร์ก็ยังคงคิดหาวิธีกำจัดพระจันทร์กับพระพุทฺธอยู่ จนสืบทราบว่ามีพ่อหมอคนหนึ่งเป็นคนเก่งกล้าวิชาตุ้ พระเสาร์จึงลอบไปหา

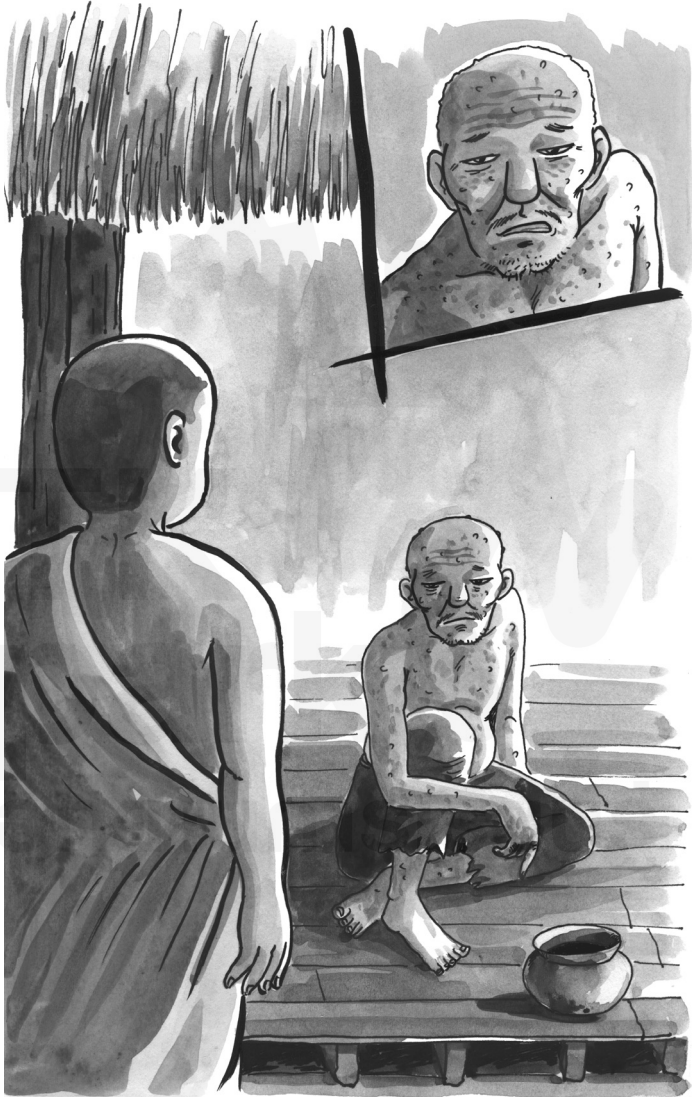
พระเสาร์ตื่นตื่นเดินทางไกลจากหมู่บ้านไปอีกหลายหุบห้วย ดอยดง จนถึงบ้านทรุดโทรมมอซอของพ่อหมอตุ้ ตาแก่หน้าตาน่ากลัวราวกับผี เนื้อตัวเต็มไปด้วยแผลพุพองและส่งกลิ่นเหม็นสาบ น่าสะอิดสะเอียนเป็นที่สุด แต่พระเสาร์ก็ไม่ได้สนใจ มุ่งแต่จะให้พ่อหมอตุ้พระจันทร์กับพระพุทฺธ

พ่อหมอบอกว่าจะตุ้พร้อมกันทีเดียวสองคนไม่ได้ ต้องตุ้ทีละคน หากตุ้คนแรกแล้วต้องรอไปอีก ๔๙ วันถึงจะตุ้อีกคนได้ เมื่อปล่อยของออกไปแล้ว ๔๙ วันถัดจากนั้นจะประมาทหรือเผอเรอไม่ได้เลย เพราะของที่ปล่อยออกไปอาจวกกลับมาเข้า

ตัวเอง พ่อหมอจึงให้พระเสาร์เลือกว่าจะตุ้ใคร

พระเสาร์คิดในใจว่าถ้าตุ้พระพุทฺธ พระจันทร์จะต้องช่วยได้แน่นอน เพราะพระจันทร์เรียกวิชาปัด แหกและแก้ แต่ถ้าตุ้พระจันทร์ พระพุทฺธจะแก้ไม่ได้เพราะพระพุทฺธเรียนวิชาปลุกผีปลุกพราย ดังนั้นพระเสาร์จึงเลือก

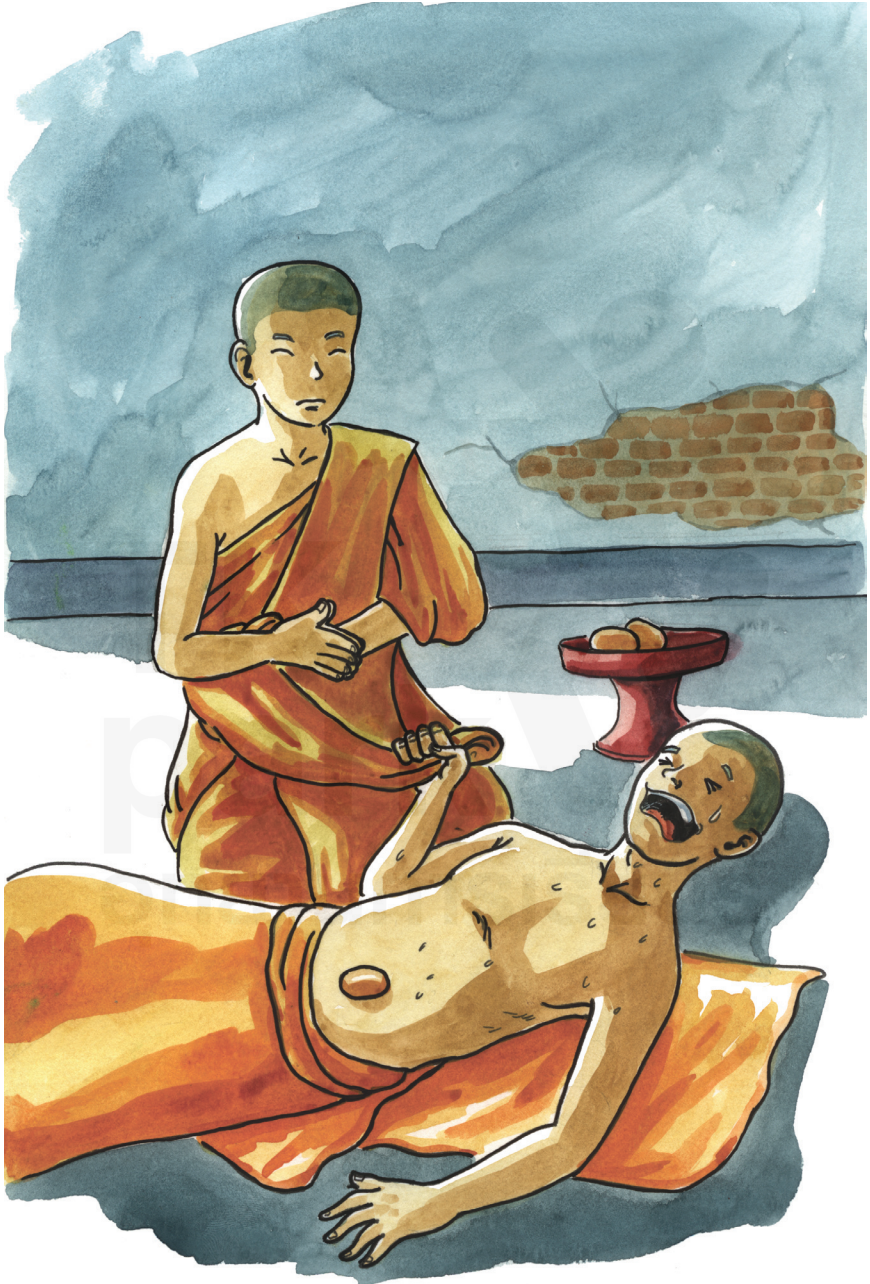
คู่พระจันทร์

พ่อหมอทำพิธีที่กลางป่าช้า โดยนำตะปูเก่าเล่มมาปักกลางเขียง แล้วใช้ตะกร้าผ้ามาครอบไว้ จากนั้นก็บริกรรมคาถาและเป่าลงไปที่ตะปู จนตะปูทุกเล่มกลายเป็นแมลงบินไปเข้าร่างของพระจันทร์

ขณะนั้นพระจันทร์กับพระพุทธรูปนั่งเรียนวิชากับตุ้หลวงจนใกล้สว่าง ทั้งสามได้ยินเสียงเหมือนผึ้งมาบินรอบ ๆ โบสถ์ ตุ้หลวงสงสัยจึงเปิดหน้าต่างดู ผึ้งเก่าตัวบินกรูเข้ามา และบินวนไปมารอบ ๆ เพื่อหาเป้าหมาย ตุ้หลวงรู้ว่านี่คือการตู่เพื่อทำร้ายคนอื่น จึงสั่งไม่ให้ทุกคนร้องทัก วิ่ง หรือขยับตัว เพราะจะทำให้ผึ้งอาคมเข้าตัวผู้นั้นทันที

พระพุทธรูปเกิดอาการกลัวจนเหงื่อแตก จึงลืมหิ้วใช้มือปาดเหงื่อ ทันใดนั้นผึ้งทั้งเก่าตัวก็พุ่งเข้ากลางอก พระพุทธรูปทำให้เจ็บปวดมาก ตุ้หลวงจึงให้พระจันทร์ทดลองวิชาบำบัด แหก แก้วที่เรียนมา แต่ทว่าผึ้งที่บินเข้าไปนั้นกลายเป็นตะปูแล่นไปทั่วร่างของพระพุทธรูปเสียแล้ว

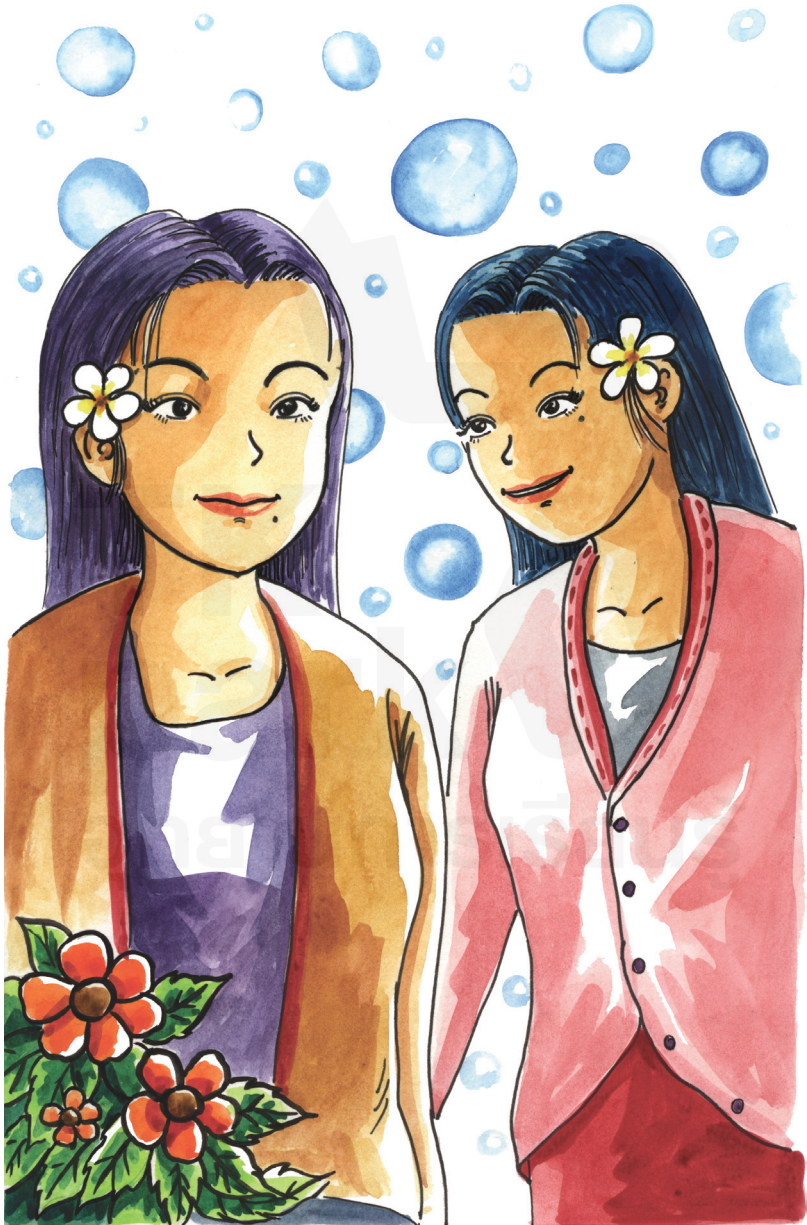

พระจันทร์ต้องตั้งสมาธิให้แน่วแน่ บริกรรมคาถาเรียกตะปู
 เก้าตัวให้มารวมกันอยู่ตรงสะดือ หลังจากนั้นก็ใช้ปูนขาวที่ลงคาถา
 ทาเป็นวงรอบตะปู สะกดไม่ให้ตะปูหนีไปที่อื่น แล้วเอาไขไก่ดิบเสก
 คาถาวางที่สะดือของพระพุทเพื่ออุดเอาตะปูออกมาทางสะดือทีละ
 เล่มๆ ทำให้พระพุทเจ็บปวดมากจนสลบไป

เวลาผ่านไปสามวัน พระพุทมีอาการดีขึ้น แต่ยังคงแค้นเคือง
 จึงสืบหาผู้ที่ทำร้ายตน เมื่อทราบแน่นอนว่าเป็นพระเสวาร์จึงคิดจะ
 สั่งสอน

คืนหนึ่งพระพุทแอบออกไปที่ป่าช้าคนเดียว ใช้วิชาเรียก
 ผีพรายทั้งป่าเข้ามาชุมนุมกัน แล้วให้ไปหลอกหลอนพระเสวาร์
 เพื่อสั่งสอน พระเสวาร์ตกใจกลัวจนขวัญหนีดีฝ่อ และเสียชีวิต

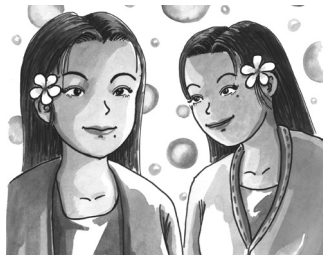
ลงในเวลาต่อมา

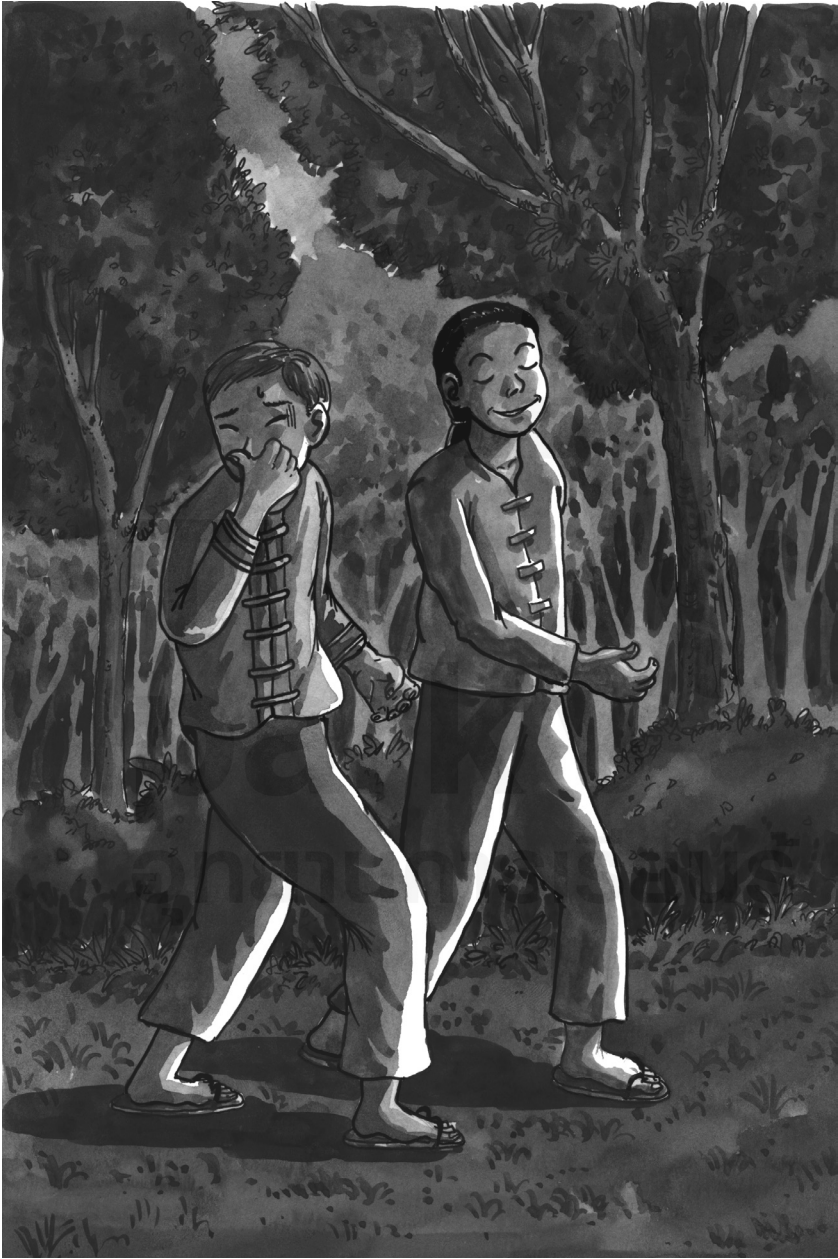
พระพุทฺธสลดใจ จึงลาสิกขาออกไปเป็นหนานพุด ทำงานเลี้ยงดูพ่อแม่ ต่อมาไม่นานพระจันทร์ก็สึกตามออกมาอีกคน ทั้งคู่ยังคงสนิทสนมรักใคร่กลมเกลียวกันเหมือนแต่ก่อน

ยังมีอีกหมู่บ้านหนึ่ง มีพี่น้องสองสาวสวยงามทัดเทียมกัน คนพี่ชื่อคำป้อ คนน้องชื่อคำป้น จนมีคำพุดที่ติดปากของชาวบ้านว่า พี่ลื้อพี่ลื้อ ลื้อคำป้อคำป้นป้อไปป้อมัน คำป้นคำป้อ ซึ่งหมายถึงงามไม่แพ้กัน งามพอๆ กันทั้งคู่

หนทางที่จะไปบ้านเธอนั้นแสนเปลี่ยวและน่ากลัว เพราะต้องลัดป่าเข้าไป หนานจันทร์ไปติดพันคำป้อแต่กลัวผี จึงชวนหนานพุดผู้มีวิชาเรียกผีไปเป็นเพื่อน เพื่อช่วยปกป้องเผื่อมีผีมา

park
อุทยานการเรียนรู้

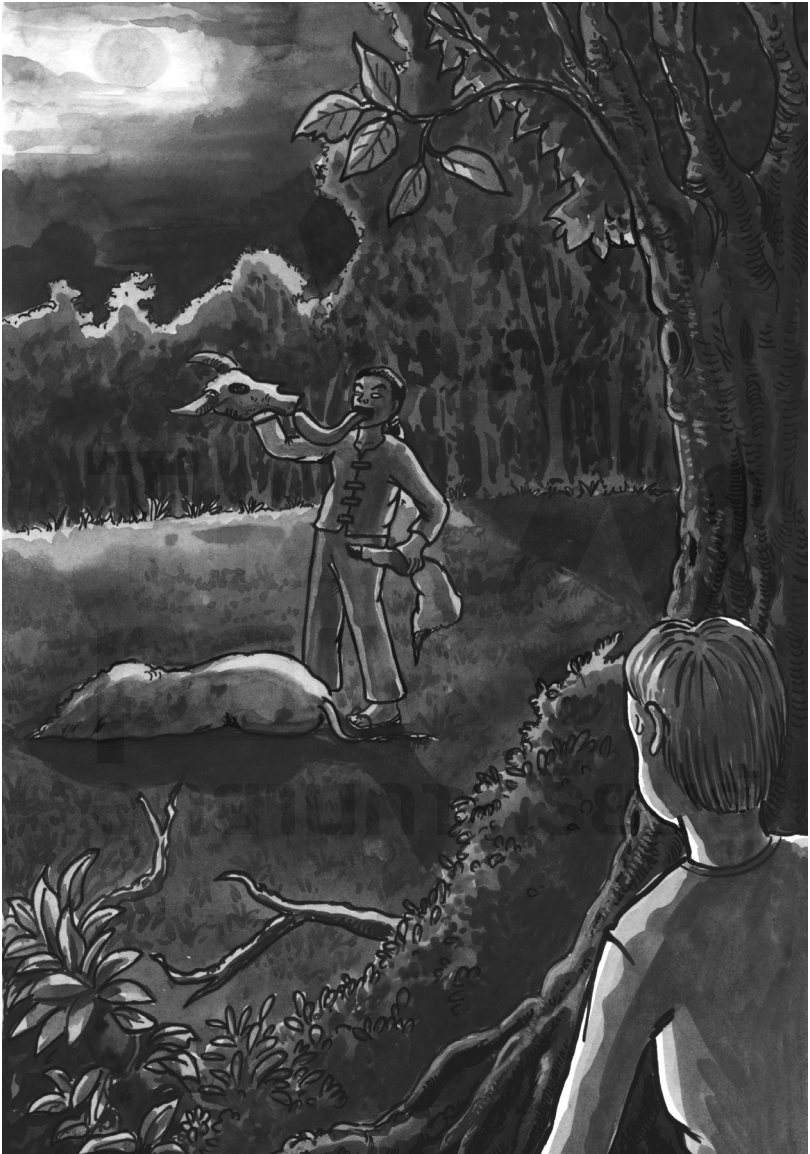
อยู่มาวันหนึ่ง เมื่อทั้งคู่เดินลัดป่าเข้าไปนั้น นานานจันทร์ ได้กลิ่นเหม็นเน่าจนต้องรีบเอามืออุดจมูก แต่หนานพุกกลับได้กลิ่นหอมเย้ายวนใจจึงสูดกลิ่นอย่างแรง นานานจันทร์สงสัยเลย เอ่ยปากถาม

หนานจันทร์ “เพื่อนไม่เหม็นหรืออย่างไร ถึงสูดกลิ่นแรงๆ เช่นนั้น”

หนานพุก “เหม็นที่ไหน หอมต่างหาก หอมเหมือนง้วนดิน ที่พรหมลงมากิน แล้วบินกลับขึ้นฟ้าไม่ได้เลยทีเดียวนะ เสียวไปบ้านสาวก่อนนะ เราปวดท้อง อันไม่ไหวแล้ว ขอไปทำธุระก่อน”

หนานจันทร์ “แล้วเสียวรีบตามไปนะ เรากลับนี่”

ทั้งสองไปแ้วสาวด้วยกันทุกคืน เมื่อถึงป่าช้าที่ไร นานพุก ก็จะต้องขอตัวไปทำธุระทุกที นานานจันทร์ก็ไม่ได้เอะใจสงสัยอะไร จนกระทั่งผ่านไปราวครึ่งเดือน นานานจันทร์เกิดสะดุดใจ ในคืนหนึ่ง ซึ่งพระจันทร์กลมโต นานานจันทร์ทนความสงสัยไม่ได้จึงข่มความกลัวหนีไว้ แล้วย้อนกลับมาดูเพื่อน สิ่งที่เขาเห็นนั้น ทำเอาหนาน

จันทร์แทบไม่เชื่อสายตาตัวเอง

แสงเดือนส่องสว่าง แต่กลางป่าช้าแห่งนั้น หนานจันทร์เห็น
 หนานพุทธเสียวรภัยยืนอยู่ตรงซากควาย เมื่อเหลียวมองไม่เห็นใคร
 ก็แลบลิ้นยาวเพื่อยเลียหัวควายเน่า ก่อนจะใช้มือข้างหนึ่งคว้าขา
 ซากควายซึ่งมีหนอนไต้ยั่วเยี้ยเน่าและขึ้นมากัดกินอย่างรวดเร็ว
 ด้วยสีหน้าแสนเอร็ดอร่อย หนานจันทร์ผงะกับสิ่งที่เห็น แต่ก็
 ค่อยถอยออกมา แล้วรีบเดินไปยังบ้านสาว ทำราวกับว่าไม่มีอะไร
 เกิดขึ้น

วันรุ่งขึ้น ทุกอย่างดำเนินไปตามปกติ พอตกตอนคำ หนาน หนุ่มทั้งคู่ก็ไปแ้วสาวคำป้อคำบันเหมือนทุกคืน ทั้งสองเดินกันไป เจียบ ๆ แต่ในใจหนานจันทร์กลับคิดไปต่าง ๆ นานา เกรงหนานพุด จะจับตนกินเหมือนควายเนา หรือไม่ก็อาจจะจับไปทำเป็นคนเนา ก่อนแล้วค่อยกิน

ตั้งนั้นเมื่อไปถึงที่เดิม พอหนานพุดขอแยกตัวไปทำธุระ เหมือนเช่นทุกครั้ง หนานจันทร์ก็รีบวิ่งอย่างไม่คิดชีวิตไปที่บ้าน ของสาวคำป้อ

กลางป่าช้าที่มีซากควายแห้ง นานานพุกกำลังเลียหัวควาย
ที่เคยเอร็ดอระอย แต่คืนนี้ยิ่งเลียยิ่งกิน ก็ยิ่งรู้สึกว่ามีผีร้อนขึ้นเรื่อย ๆ
จนทนไม่ไหวในที่สุด จึงรู้ได้ทันทีว่าความลับของตนมีคนล่วงรู้แล้ว
กะโหลกหัวควายที่เคยเอร็ดอระอยเหมือนง้วนดินจึงกลายเป็นเผ็ด
และร้อนจนลั่นพองคับปาก

“ต้องเป็นหนานจันทร์เสียจริงแน่นอน ที่รู้ความลับของเรา ”

นานานพุกกลายเป็นผีผ้าบังทันที และออกวิ่งตามหา
หนานจันทร์

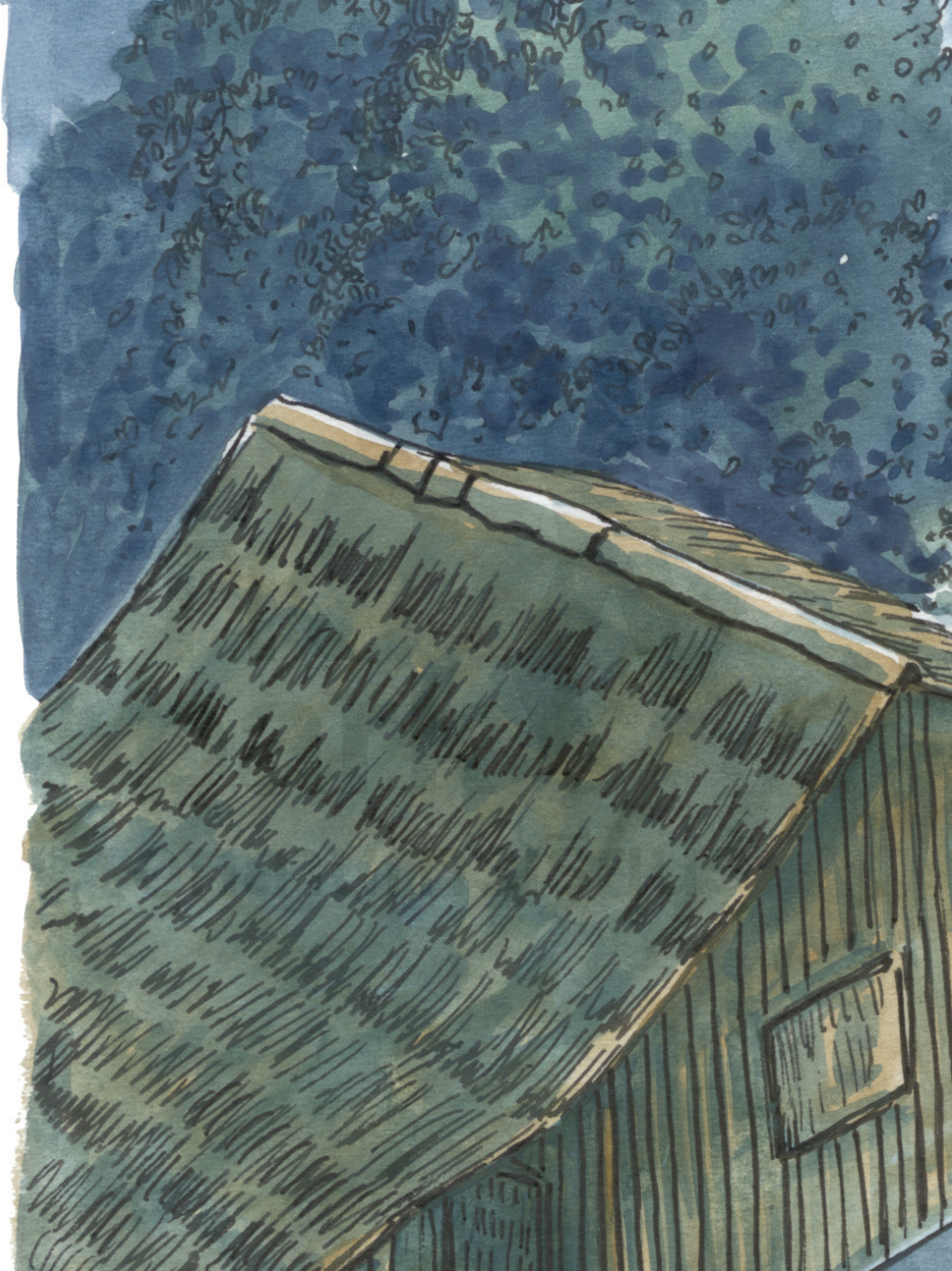
หนานจันทร่ไปถึงยังบ้านของคำป้อ เล่าเรื่องที่ตนพบเห็น
กลางป่าช้าให้อุ้ยผัด คำป้อ และคำปันฟังอย่างละเอียด เมื่อ
ทั้งหมดได้ฟังความจริงก็ตกใจ ตะลึงงัน เจียบกันไปทั้งบ้าน

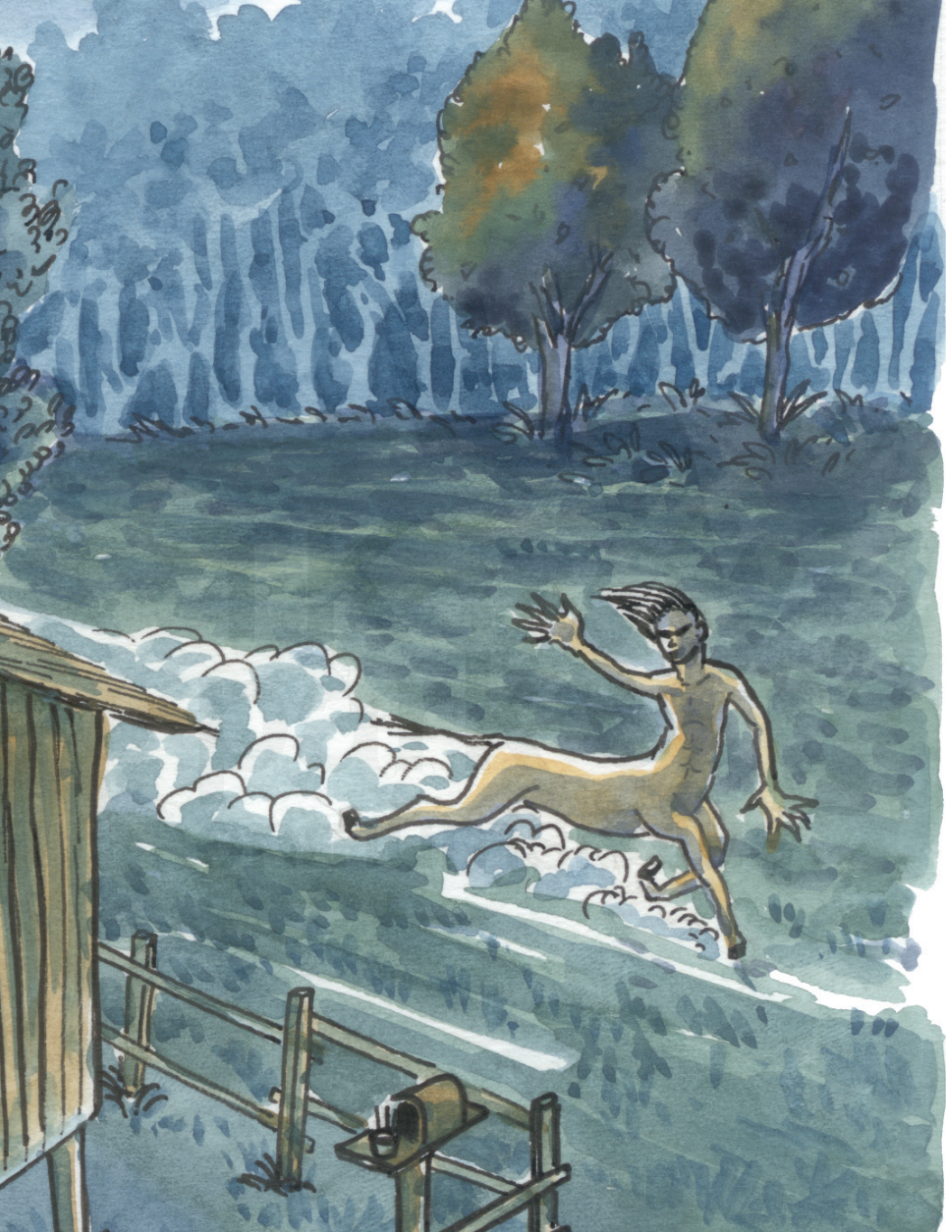
ทันใดนั้น ทั้งหมดก็ได้ยินเสียงผีทำม้าควบจีมาจากป่าช้า
มันวิ่งไปรอบบ้าน ทั้งหนานจันทร่อุ้ยผัด คำป้อ และคำปัน
สงสัยว่าม้าที่ไหนมาวิ่งอยู่รอบบ้านของตน จึงรีบออกไปดู
ทั้งหมดตกใจสุดขีด เมื่อเห็นหนานพุธ แต่เป็นหนานพุธเฉพาะ
ท่อนบนเท่านั้น ส่วนท่อนล่างนั้นกลับกลายเป็นม้า

ผีมีบัอง! อุ้ยผัดรู้ได้ในทันที

ผีมีบัองวิ่งอยู่รอบบ้าน เข้าบ้านไม่ได้ เพราะเจ้าที่และผีบ้าน
ผีเรือนคอยปกปักรักษาไม่ให้สิ่งชั่วร้ายหรือว่าผีปีศาจเข้ามาในบ้าน

อุทยานการเรียนรู้

park
อุทยาน

ทั้งหมดได้แต่อยู่ในบ้าน ออกไปนอกบ้านไม่ได้เพราะผีมาบ้อง คอยทำร้ายอยู่ อ้อยผัดจึงให้หนานจันทร์พักที่บ้านนั้นก่อน พอใกล้สว่างค่อยกลับบ้าน

คืนนั้นหนานจันทร์นอนที่บ้านของอ้อยผัด ส่วนผีมาบ้องก็วิ่งอยู่นอกบ้าน วิ่งไปมารอบบ้านอย่างไม่รู้จักเหน็ดเหนื่อย และยังตะโกนท้าทายเพื่อนให้ออกมาเผชิญหน้ากัน แต่หนานจันทร์ไม่ได้สนใจ และคิดว่าถ้าออกไปคงโดนทำร้ายจนตาย เมื่อคิดเช่นนั้นจึงนอนพักผ่อนเอาแรงที่บ้านอ้อยผัดโดยไม่สนใจคำท้าทายของเจ้าผีมาบ้องแต่อย่างใด

เรียนรู้

ใกล้สว่างอุ้ยผัดปลุกหนานจันทรตื่น เอาไขไก่เสกคาถาเจ็ดพอง และหางปลาไมลงคาถาอาคมยื่นให้หนานจันทร เพื่อไว้ป้องกันตัว ตอนกลับบ้าน

อุ้ยผัด “สูต้อออกไปทางหลังบ้านเพื่อไม่ให้มันเห็น แล้วสูจงวิ่งให้ไวที่สุดเท่าที่จะไหวได้ เมื่อผีม้าบัองใกล้จะทัน สูจงขว้างไขไก่ลงพื้น มันจะมาเลียกิน สูจงเอาหางปลาไมฟาดมัน มันจะอ่อนกำลังลง”

หนานจันทรฟังและจำคำอุ้ยผัดไว้ รีบวิ่งออกทางหลังบ้านทันที ผีม้าบัองไม่ทันเห็น แต่พอมันได้ยินเสียงวิ่งของคนไปค่อนข้างไกลแล้ว ก็รู้ได้ทันทีว่าต้องเป็นอ้ายหนานจันทรแน่นอน

ผีม้าบัองวิ่งควบจิตตามไปราวกับลมพัด เพื่อที่จะไปทำร้ายอ้ายหนานจันทรให้ได้

หนานจันทรวิ้งอย่างไม่คิดชีวิต ไม่สนใจอะไรแล้ว ในใจคิดถึงแต่พ่อแก้วแม่แก้วเท่านั้น แต่ผีม้าบ้องวิ้งเร็วมากจนตามมาใกล้จะทัน ห่างจากหนานจันทรเพียงไม่กี่ก้าว ลมหายใจของมันแทบจะเป่ารดต้นคอ หนานจันทร เมื่อเห็นจวนตัวหนานจันทรจึงหยิบไขไก่โยนลงพื้นให้แตก เป็นไปตามที่อู๋ยฝัดบอกไว้ เมื่อเจ้าผีม้าบ้องได้กลิ่นคาวไข่เข้ายวนใจก็อดไม่ไหว มันหยุดวิ้ง รีบเสียดกินอย่างลืมหิว หนานจันทรได้ที่เอาแล้วหางปลาไม

park
อุทยานการเรียนรู้

ฟาดมัน

เจ้าผีร้ายเมื่อโดนแสงหางปลาไม่พาดกชั๊กแห้งก ๆ เหมือนโดนไฟฟ้าดูดอยู่ครู่หนึ่ง เมื่อได้สติขึ้นมาก็กวดตามหนานจันทรไปอีก

หนานจันทรเหนื่อยแทบขาดใจ สิ้นใจเจ็ดใบ ตีผีม้าบ้องด้วยหางปลาไม่เจ็ดครั้ง จนถึงบ้านอย่างอ่อนแรง แทบจะเอาตัวไม่รอด ส่วนผีม้าบ้องก็อ่อนแรงลงเช่นกัน เพราะถูกฟาดด้วยแสงหางปลาใหม่ที่ลงอาคม มันรู้ตัวดีว่าไม่รอดแน่แล้ว เมื่อล้มลงแทบประตู่รั้ว

นั่นเอง ก่อนสิ้นใจตายมันเรียกเสี้ยวรักเป็นครั้งสุดท้าย

“จันทร์เพ็ญรัก ที่ข้าเป็นอย่างนี้เพราะข้าผิดคำสั่งจะต่อครูบาอาจารย์ ไม่เชื่อฟังครู นอกคำครู ข้าได้ฆ่าพระเสาร์โดยไม่เจตนา วิญญาณมันอาฆาตข้า จึงทำให้ข้ากลายเป็นอย่างนี้ พระคุณของครูป้องกันข้าไม่ได้ เพราะข้าผิดครูเสียแล้ว หากข้าตายไป สุขช่วยดูแลพ่อแม่ข้าแทนข้าด้วย รับปากข้าได้ไหม เสี้ยวรัก”

“หนานพุทธเสี้ยวรัก ข้ารับปากสุขจะดูแลพ่อแม่สุขให้ดีที่สุด ไม่ต้องเป็นห่วงอะไรนะ” หนานจันทร์ตอบ

“จงฝังร่างข้าให้มิดชิด จงสอนคนรุ่นหลังว่าอย่าทำผิดพลาดอย่างข้า จงเชื่อคำครู อย่านอกคำครู อย่าเอาแต่ใจเคียดแค้น จนลิมสติ สุขรับปากข้าได้ไหม” ฝีม้าบ้องสั่งเสีย

อุทยานการเรียนรู้

“ได้เพื่อนรัก” นานจันท์รับคำ

เมื่อสิ่งเสียเสร็จ ผีมีบั๊วก็ขาดใจตาย กลายร่างเป็นนาน
พุทธ นานจันท์ก่อร่างที่ไร้วิญญาณของเพื่อนรักแน่นทั้งน้ำตา
เพื่อนที่เคยช่วยเหลือกัน หัวเราะ เล่นกันมาตั้งแต่เด็ก

หลังจากฝังร่างของเพื่อนรักเสร็จแล้ว นานจันท์ก็ปฏิบัติ
ตามคำขอของเพื่อนอย่างไม่ขาดตกบกพร่อง เขาสอนคนรุ่นหลังว่า

park
อุทยานการเรียนรู้

อย่าทำชั่ว อย่าผิดคำที่ให้ไว้กับครูบาอาจารย์

โดยยกตัวอย่างเพื่อนเดี่ยวเสียวรักที่กลายเป็นผีเสื้อ
มาเป็นตัวอย่าง และเรื่องราวผีเสื้อก็ถูกเล่าขานสืบต่อกันมา
ตราบนานทุกวันนี้

park
อุทยานการเรียนรู้

คำอธิบายศัพท์

ตุ้หลวง
ชั้นตั้ง

คือ เจ้าอาวาสวัด
คือ พานข้าวตอกดอกไม้
สมัยก่อนก่อนจะรำเรียนวิชาอะไร
ผู้เรียนต้องมอบตัว เป็นศิษย์โดย
การนำชั้นตั้งมาไหว้ครูเสียก่อน
หากไม่ได้ไหว้ครูด้วยชั้นตั้ง ก็ถือว่า
การเรียนไม่สมบูรณ์ วิชาที่เรียนไป
จะไม่มีประสิทธิภาพเต็มที่

วิชา บัด แหก แก้ว บัด คือ การบัดรั้งความ
แหก คือ การใช้คาถาเป่าพิษหรืออาการป่วย
ภายนอก
แก้ว คือ การแก้คุณไสย

วิชาตุ้ คือ วิชาทำคุณไสยทำร้ายผู้อื่น

ผีหิ้วผ้าห้อย คำป้อคำปั้น ปอไปปอมัน

คำปั้นคำป้อ คือ งามไม่แพ้กัน งามพอๆ กันทั้งคู่
 ง้วนดิน คือ ดินทิพย์ เกิดขึ้นเมื่อไฟล้างโลกแล้ว
 ดับลง พอฝนตกลงมา กลิ้งง้วนดิน
 ก็หอมขึ้นไปถึงพรหมโลก พรหม
 ทั้งหลาย เมื่อได้กลิ่นหอม ก็ลงมา
 จากพรหมโลกแล้วหยิบง้วนดินขึ้น
 มากิน แล้วพรหมก็กลายเป็นมนุษย์
 สืบลูกสืบหลานมาเป็นคนถึงทุก
 วันนี้

หางปลาไม้ คือ หางปลากระเบน

ประวัติย่อผู้เขียนเรื่อง
นายยุทธการ ชันชัย

เกิดวันอาทิตย์ที่ 18 มีนาคม 2527
ที่อยู่ 352 หมู่ที่ 7 ตำบลเชียงดาว อำเภอเชียงดาว จังหวัดเชียงใหม่

ปัจจุบัน ทำงานอยู่ที่โฮงเฮียนสืบสานภูมิปัญญาล้านนา
ฝ่ายสำนักงาน 35 ถ.รัตนโกสินทร์ ต.วัดเกต อ.เมือง
จ.เชียงใหม่ 50000 เบอร์โทรศัพท์ 086-117-1904,
053-306-612, 053-244-231

ประวัติการศึกษา

- ระดับประถมศึกษา จบการศึกษาจากโรงเรียนบ้านเชียงดาว อำเภอเชียงดาว จังหวัดเชียงใหม่
- ระดับมัธยมศึกษา จบการศึกษาจากโรงเรียนเชียงดาววิทยาคม อำเภอเชียงดาวจังหวัดเชียงใหม่
- ระดับปริญญาตรี จบการศึกษาจากมหาวิทยาลัยราชภัฏเชียงใหม่ โปรแกรมวิชาวัฒนธรรมศึกษา (ประวัติศาสตร์ ศิลปะ และโบราณคดี) คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์

ผลงานที่สำคัญ

- เขียนบทความลงในหนังสือ I am Lanna
- เป็นสมาชิกศูนย์ศึกษาเอกสารโบราณ โฮงเฮียนสืบสานภูมิปัญญาล้านนา และได้ทำหนังสือนิทานลานทอง

ประวัติย่อผู้วาดภาพประกอบ
นายวิเชียร บันคำ

เกิด 6 มิถุนายน 2520
ที่อยู่ 33/1 หมู่3 บ้านท่าศาลา ต.ช่วงเปา อ.จอมทอง จ.เชียงใหม่
50160

อาชีพปัจจุบัน ทำงานศิลปะ
การศึกษา ศิลปะบัณฑิต สาขาจิตรกรรมสากล
คณะศิลปกรรม สถาบันเทคโนโลยีราชมงคล
วิทยาเขตภาคพายัพ เชียงใหม่
เบอร์โทรศัพท์ 089-262-6177

ประวัติการทำงาน

- ร่วมแสดง “ตามฮีต ไตยฮอย สล่าเมือง” ครั้งที่ 3-6 ที่หอนิทรรศการศิลปวัฒนธรรม มหาวิทยาลัยเชียงใหม่
- ร่วมแสดง “โฉมหน้าศิลปิน” ที่แกลลอรี่เดอะสลิสม เดือน เมษายน 2550
- ได้รับรางวัลที่ 2 โครงการประกวด “สมเด็จพระย่าในความทรงจำ” ปี 2548

เปิดโลกกว้างแห่งการเรียนรู้ บนรากฐานภูมิปัญญาท้องถิ่น

การจัดตั้งอุทยานการเรียนรู้ส่วนภูมิภาค เป็นภารกิจสำคัญประการหนึ่งของสำนักงานอุทยานการเรียนรู้ (TK park) เน้นการถ่ายทอดบทเรียนการจัดการการเรียนรู้ภายใต้บริบทวัฒนธรรมและความสนใจที่สอดคล้องกันของคนในท้องถิ่น เพื่อกระจายโอกาสให้เด็กและเยาวชนไทยสามารถเข้าถึงการเรียนรู้ได้อย่างมีความสุข

โครงการนิทานพื้นบ้าน 4 ภาค เป็นส่วนหนึ่งของการดำเนินงานเพื่อจัดตั้งอุทยานการเรียนรู้ส่วนภูมิภาค โดยจัดทำเนื้อหาสาระในรูปแบบที่เด็กและเยาวชนสนใจ ซึ่งสามารถสื่อให้เห็นความเป็นตัวของตัวเอง ได้รับรู้ถึงความหลากหลายทางวัฒนธรรมอันล้ำค่าในท้องถิ่น รวมทั้งการรักษาและสืบทอดมนต์เสน่ห์แห่งนิทานพื้นบ้าน

หนังสือชุดนิทานพื้นบ้าน 4 ภาค ประกอบด้วยนิทานภาพสำหรับเด็กอายุไม่เกิน 9 ปี และวรรณกรรมสำหรับเยาวชนอายุ 10-18 ปี สำนักงานอุทยานการเรียนรู้ดำเนินการจัดพิมพ์แล้วเสร็จ และกระจายเผยแพร่ทั่วประเทศแล้ว ดังนี้

นิทานภาพภาคใต้

- จำนวน 6 เรื่อง
- จารอภิตอด
- เมืองนำอยู่ที่หนูรัก
- ไก่โงมูตัง
- เปาะแซเตาะกับซามะ
- ไข่นุ้ยกับแพะน้อยในวันฮารีรายอ
- ซึ่งอ : เจ้าป่าผู้กล้าหาญ

วรรณกรรมเยาวชนภาคใต้

- จำนวน 6 เรื่อง
- ซาไก
- พระเศวตสุรคชาธาร
- รายอฆอแน
- จาโต : เล่ห์กลบนกระดาน
- วัดถ้ำคูหาภิมุข
- แดนคนธรรพ์

นิทานภาพภาคเหนือ

- จำนวน 5 เรื่อง
- ห้าสหยาปราบยักษ์
- เชียงใหม่เมืองบุญ
- เพลงละอ่อน
- พี่จ๋อ...ไ้ก่ผู้พิชิต
- พระอาทิตย์
- ดาววีไ้แก่น้อย

วรรณกรรมเยาวชนภาคเหนือ

- จำนวน 7 เรื่อง
- ผู้เฒ่าเล่าไว้
- กำพร้าบัวทอง
- จันตะคาด
- หมาขนคำ
- นิทานของอุ๊ย
- อ้อมล้อมต่อมคำ
- ผีม้าบ้อง

นิทานภาพภาคตะวันออกเฉียงเหนือ

- จำนวน 5 เรื่อง
- ช้างตื้อ
- อีเก็ง...เดือนดาว
- เมืองมหาสารคาม
- เสียงฮัก เสียงแพง
- ฮืดลืบสอง

วรรณกรรมเยาวชนภาคตะวันออกเฉียงเหนือ

- จำนวน 7 เรื่อง
- ผีสิบพืม
- ผจญภัยเมืองฟ้าแดด
- ลินไซ
- ตำนานขลุ่ยกับนางอ้อ
- อภินิหารบาตาลนคร
- เรื่องเล่าเจ้ากำพร้า
- ทำข้าวหลอ

ทั้งสองไปแฉ้วสาวด้วยกันทุกคืน เมื่อถึงป่าช้าที่ไร
ทนานพุทธิต้องขอตัวไปทำธุระทุกที จนกระทั่ง
ในคืนหนึ่งซึ่งพระจันทร์กลมโต ทนานจันทร์ทนความสงสัย
ไม่ได้ จึงชมความกลัวผีไว้ แล้วย้อนกลับมาดูเพื่อน
สิ่งที่เขาเห็นนั้น ทำเอาทนานจันทร์แทบไม่เชื่อสายตาตัวเอง

ชุดวรรณกรรมเยาวชนพื้นบ้าน
สำหรับเด็กและเยาวชนอายุ 9 ปี ขึ้นไป

ISBN 978-974-287-744-6

9 789742 877446 95 .-